

PROIECT

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENAT

Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului și a Legii nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie

Articolul I: Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republica în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 159 din 5 martie 2014, se modifică și se completează după cum urmează

1. La articolul 2, alineatul (6), litera c) se modifică și va avea următorul conținut:

c) istoricul copilului, având în vedere, în mod special, situațiile de abuz, alienare parentală, neglijare, exploatare sau orice altă formă de violență asupra copilului, precum și potențialele situații de risc care pot interveni în viitor;

2. După articolul 2, se introduce articolul (2¹), care va avea următorul cuprins:

(1) Instanța de judecată poate constata existența unei situații de alienare parentală în cadrul unui litigiu existent care privește luarea unor măsuri privitoare la copil sau în cadrul unui litigiu având acest unic obiect, la solicitarea oricărui dintre părinți sau, cu acordul prealabil al părintelui presupus alienat, a direcției generale de asistență socială și protecția copilului.

(2) Constatarea unei situații de alienare parentală creează prezumția simplă că exercitarea autorității părintești de către părintele alienator, precum și stabilirea locuinței copilului la domiciliul părintelui alienator nu sunt în interesul superior al copilului.

(3) În situația în care locuința copilului este stabilită la locuința părintelui alienator, instanța de judecată va dispune:

a) stabilirea în favoarea părintelui alienat a unui program de relații personale cu copilul ce va include, în mod obligatoriu, modalitățile prevăzute de art. 18 alin. c) și g);

b) consilierea psihologică a copilului și a părintelui alienat ce va fi realizată de către direcția generală de asistență socială și protecția copilului.”

3. La articolul 4, după litera g) se introduc trei noi litere, h-j, cu următorul conținut:

h) alienare parentală – procesul prin care unul dintre părinți, în mod intenționat, urmărit sau asumat și apropiat, invocând interesul superior al copilului, generează sau acceptă și folosește o situație în care copilul ajunge să aibă, fără culpa celuilalt părinte, o relație disfuncțională cu acesta.

i) părinte alienator – părintele care se face responsabil de existența unei situații de alienare parentală;

j) părintele alienat – părintele a cărui relație cu copilul este disfuncțională ca urmare a existenței unei situații de alienare parentală.

4. La articolul 6, litera k) se modifică și va avea următorul conținut:

k) asigurarea protecției împotriva abuzului, alienării parentale, neglijării, exploatării și oricărei forme de violență asupra copilului;

5. La articolul 17, alineatul (4) se modifică și va avea următorul conținut:

4) În caz de neînțelegere între părinți cu privire la modalitățile de exercitare a dreptului de a avea legături personale cu copilul, instanța va stabili un program în funcție de vârsta copilului, de nevoile de îngrijire și educare ale acestuia, de intensitatea legăturii afective dintre copil și părintele la care nu locuiește, de comportamentul acestuia din urmă, de existența unei situații de alienare parentală, precum și de alte aspecte relevante în fiecare caz în parte.

6. La articolul 18, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, (3¹), cu următorul conținut:

(3¹) Atunci când stabilește că relațiile personale se vor realiza prin metodele prevăzute la alin. (1) lit. a), b) și c), instanța de judecată:

a) Dispune ca programul de relații personale cu privire la un copil înscris la o unitate de învățământ să se desfășoare pentru o perioadă de până la 7 zile consecutive într-un interval de 14 zile, în toate perioadele de peste an în care copilul nu se află în vacanțele prevăzute în programa Ministerului Educației Naționale;

b) Stabilește dacă sarcina de a duce și a aduce copilul la începutul și, respectiv, sfârșitul perioadelor programului de relații personale îi revine părintelui sau persoanei în favoarea căreia se stabilește programul de relații personale ori părintelui sau persoanei cu care copilul locuiește; atunci când instanța de judecată constată existența unei situații de alienare parentală, sarcina revine întotdeauna părintelui alienator.

7. La articolul 20, alineatul (1) se modifică și va avea următorul conținut:

(1) În vederea respectării dispozițiilor privitoare la stabilirea locuinței copilului, a asigurării menținerii relațiilor personale ale copilului cu părinții săi sau cu alte persoane

alături de care s-a bucurat de viața de familie, pentru asigurarea înapoierii copilului la locuința sa la terminarea perioadei de găzduire, precum și pentru a preveni împiedicarea preluării copilului, la finalul găzduirii la domiciliul părintelui care nu locuiește cu copilul, instanța poate dispune, la cererea părintelui interesat sau a altei persoane îndreptățite, una sau mai multe măsuri cu caracter asiguratoriu sau a unor garanții. Dispozițiile tezei I se aplică în mod corespunzător și în situația prevăzută la art. 18 alin. (1) lit. g).

8. La articolul 20, aliniatul 2), litera a) se modifică și va avea următorul conținut:

a) amenda pe ziua de întârziere impusă persoanei care refuză punerea în aplicare sau respectarea dispozițiilor privitoare la stabilirea locuinței copilului sau a programului de menținere a relațiilor personale ale copilului; amenda se poate stabili între 5% și 10% din venitul net lunar al celui obligat la plata acesteia; în cazul în care instanța de judecată constată existența unei situații de alienare parentală, stabilirea măsurii asiguratorii a amenzii este obligatorie, iar limitele minime și maxime ale amenzii se dublează;

9. După articolul 20, se introduce articolul (20¹) cu următorul conținut:

Atunci când instanța de judecată stabilește obligarea părintelui cu care copilul nu locuiește la plata unei pensii lunare de întreținere în favoarea copilului, executabilă în bani, pensia nu va fi datorată pentru perioadele de timp mai lungi de 7 zile consecutive în care copilul se află în îngrijirea directă a parintelui cu care nu locuiește ca urmare a aplicării programului de relații personale stabilit.

10. La articolul 36, aliniatul (7) se modifică și va avea următorul conținut:

(7) Se consideră motive întemeiate pentru ca instanța să decidă ca autoritatea părintească să se exercite de către un singur părinte încălcarea repetată a autorității părintești a celuilalt părinte, alcoolismul, boala psihică, dependența de droguri a celuilalt părinte, violența față de copil sau față de celălalt părinte, existența unei situații de alienare parentală, condamnările pentru infracțiuni de trafic de persoane, trafic de droguri, infracțiuni cu privire la viața sexuală, infracțiuni de violență, oricare altă imposibilitate obiectivă a părinților de a colabora pentru luarea în comun a deciziilor privitoare la copil, precum și orice alt motiv legat de riscurile pentru copil, care ar deriva din exercitarea de către acel părinte a autorității părintești.

11. La articolul 43, după litera d), se introduce o nouă literă, e), cu următorul conținut:

e) constatarea existenței unei situații de alienare parentală;

12. După articolul 43, se introduce un nou articol, (43¹), cu următorul conținut:

(1) Ori de cate ori instanța de judecată procedează la audierea unui copil, iar acesta nu a implinit vârsta de 14 ani, la audiere va participa un psiholog din cadrul direcției generale de asistență socială și protecția copilului;

(2) Prevederile art. 231 ale Legii 134/2010 – Codul de Procedură Civilă, cu modificările și completările ulterioare, se aplică prin asemănare ședinței de audiere a copilului;

(3) Dacă audierea s-a desfășurat cu participarea unui psiholog din cadrul direcției generale de asistență socială și protecția copilului, acesta redactează un raport care se depune la dosarul cauzei;

(4) Audierea minorilor se va realiza doar după administrarea probelor din dosar, ca ultimă etapă a cercetării procesului.

13. După articolul (43¹) se introduce un nou articol, (43²), cu următorul conținut:

(1) Atunci când instanța de judecată este investită cu o cerere de ordonanță președințială în care urmează a fi dispuse măsuri cu privire la copil, altele decât cele prevăzute la art. 133, termenul maxim de soluționare al cauzei este de 30 de zile de la data introducerii cererii de chemare în judecată.

(2) Citarea părților se face potrivit regulilor privind citarea în cauze urgente.

14. După articolul (43²) se introduce un nou articol, (43³), cu următorul conținut:

Atunci când instanța de judecată dispune efectuarea unui raport de evaluare psihologică în cauzele în care urmează să fie dispuse măsuri cu privire la copil, altele decât cele prevăzute la art. 133, termenul maxim de finalizare și depunere la dosarul cauzei a raportului este de 30 de zile.

Articolul II: Legea nr.217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012 și rectificată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 1 martie 2013, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 5, litera c) se modifică și va avea următorul conținut:

c) persoanele care au stabilit relații asemănătoare aceloră dintre soți sau dintre părinți și copii, inclusiv părinții aceluiași copil, dacă este minor;

2. Articolul 33 se modifică și va avea următorul conținut:

(1) La expirarea duratei măsurilor de protecție sau chiar și înainte de împlinirea acestui termen, persoana protejată poate solicita prelungirea ordinului de protecție, dacă agresorul a încălcat măsurile dispuse prin ordinul de protecție.

(2) Dacă agresorul nu a încălcat ordinul de protecție, dar există alte indicii că, în lipsa măsurilor de protecție, viața, integritatea fizică sau psihică ori libertatea i-ar fi puse în pericol, la expirarea duratei măsurilor de protecție, persoana protejată poate solicita un nou ordin de protecție.

(3) Cererea de prelungire a ordinului de protecție și cererea de emitere a unui nou ordin de protecție se soluționează în conformitate cu dispozițiile art. 27-31.

Aceasta lege a fost adoptată de Parlamentul României, în ședința din, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

Președintele Camerei Deputaților

Președintele Senatului